

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 491/2019
10.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Стамболића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.118/18 од 03.10.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1022/2018 од 23.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.07.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Стамболића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.118/18 од 03.10.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1022/2018 од 23.01.2019. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 6К.бр.118/18 од 03.10.2018. године остављена је на снази правноснажна пресуда Основног суда у Нишу 17К.бр.3259/11 од 29.08.2016. године, која је преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 158/2017 од 23.02.2017. године.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1022/2018 од 23.01.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и потврђена је пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.118/18 од 03.10.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Зоран Стамболић, због повреде

закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи нижестепене пресуде тако што ће према окривљеном одбити оптужбу или га ослободити од оптужбе или да укине нижестепене пресуде и предмет врати нижестепеном суду на поновно одлучивање, те да сходно члану 488. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине до доношења одлуке по поднетом захтеву, као и да позове окривљеног и његовог браниоца на седницу већа. Исти бранилац поднео је и благовремену допуну захтева за заштиту законитости, са истим предлогом као у захтеву.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона, али се из образложења захтева, и то његове допуне, закључује да је исти поднет због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП. Ово имајући у виду да се наводи да је побијану првостепену пресуду Основног суда у Нишу 6К.бр.118/18 од 03.10.2018. године којом је остављена на снази правноснажна пресуда Основног суда у Нишу 17К.бр.3259/11 од 29.08.2016. године, која је преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 158/2017 од 23.02.2017. године, донео судија који се морао изузети од судијске дужности, из разлога јер је исти претходно учествовао као председник кривичног већа у доношењу одлуке Основног суда у Нишу 1Кв.бр.312/18 од 11.04.2018. године којом је одбијен као неоснован захтев браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Стамболића којим је тражено да се утврди да је наступила рехабилитација окривљеног по пресуди Основног суда у Нишу 17К.бр.3259/11 од 29.08.2016. године која је преиначена пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 158/2017 од 23.02.2017. године.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово имајући у виду да учешће истог судије у одлучивању, односно у конкретном случају у доношењу побијане првостепене пресуде у својству судије појединца у поступку по захтеву за понављање кривичног поступка и претходно у доношењу решења којим је одбијен захтев браниоца окривљеног за утврђивање

наступања рехабилитације окривљеног у својству председника већа, без обзира што је предмет оба ова поступка (поступак по захтеву за понављање кривичног поступка и поступак за рехабилитацију) иста правноснажна пресуда Основног суда у Нишу 17К.бр.3259/11 од 29.08.2016. године која је преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 158/2017 од 23.02.2017. године, не представља ни један од законом предвиђених разлога за обавезно изузеће судије од судијске дужности у одређеном предмету, а који разлози су предвиђени одредбама члана 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП, па имајући при томе у виду да се битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП односи само на разлоге везане за обавезно изузеће судије, када се судија мора изузети из судијске дужности у одређеном предмету, то дакле, супротно наводима захтева браниоца окривљеног, у конкретном случају није учињена ова повреда.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог његовог подношења, само формално означава да је суд у поступку по захтеву за понављање кривичног поступка остављањем на снази у погледу одлуке о кривичној санкцији правноснажне пресуде Основног суда у Нишу 17К.бр.3259/11 од 29.08.2016. године, која је преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 158/2017 од 23.02.2017. године, повредио одредбу члана 54. КЗ на штету окривљеног, а што би представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. КЗ, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, образлажући ову повреду закона бранилац уопште не указује у чему је то конкретно суд прекорачио границе свога овлашћења везано за кривичну санкцију која је изречена окривљеном, већ само указује да суд у поновљеном поступку није као олакшавајућу околност ценио чињеницу да се окривљени има сматрати неосуђиваним лицем пошто је у односу на њега наступила законска рехабилитација, те да стога на страни окривљеног више не постоји отежавајућа околност - ранија осуђиваност која му је узета као одлучна чињеница за осуду на казну затвора, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Остали део захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по налажењу Врховног касационог суда, не односи на побијане правноснажне пресуде, нити на поступак који је претходио доношењу тих пресуда (поступак од

тренутка подношења захтева за понављање кривичног поступка па до доношења правноснажне одлуке о том захтеву), већ се искључиво односи на део раније правноснажне пресуде за који суд није дозволио понављање кривичног поступка. Наиме, како је у конкретном случају понављање кривичног поступка дозвољено само из разлога предвиђених одредбом члана 473. став 1. тачка 6) ЗКП и то ако се изнесу нове чињенице или поднесу нови докази којих није било када је изрицана казна затвора или суд за њих није знао иако су постојали, а они би очигледно довели до блаже кривичне санкције, а везано за чињеницу раније неосуђиваности окривљеног, а није дозвољено из разлога предвиђених одредбом члана 473. став 1. тачка 3) ЗКП - ако се изнесу нове чињенице или се поднесу нови докази који сами за себе или у вези са ранијим чињеницама или доказима могу довести до одбијања оптужбе или ослобођења од оптужбе или до осуде по блажем кривичном закону, то стога ови наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису разматрани од стране Врховног касационог суда.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Стамболића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.